

Závod pořádá Turistický oddíl mládeže Roháči Kladno

Superlativy závodu

Stav po skončení devatenáctého ročníku s výhledem na ročník dvacátý.
O účasti nejčastějších kufroběžců a Ládi Tlustého vůbec nepochybují.
Celkem se na startu objevilo 508 různých závodníků.
Celkový počet je 1208 účastí. Průměrná účast je 64 závodníků.

<i>Nejmladší běžec:</i>	<i>Jakub Slovák 328 dnů v 11. ročníku</i>
<i>Nejmladší běžkyně:</i>	<i>Daniela Alscherová 244 dnů v 11. ročníku</i>
<i>Nejmladší účastník:</i>	<i>Natálka Jindrová 22 dní v 13. ročníku</i>
<i>Nejstarší účastník:</i>	<i>Ladislav Tlustý 71 let v 20. ročníku</i>
<i>Nejstarší účastnice:</i>	<i>Květa Lansdorfová 68 let 107 dnů v 8. ročníku</i>
<i>Nejvyšší počet účastníků:</i>	<i>103 v 14. ročníku</i>
<i>Nejnižší počet účastníků:</i>	<i>10 v 1. a 2. ročníku</i>
<i>Rekord venkovanů 5,5 km:</i>	<i>Miloš Kmuniček 24:50 v 17. ročníku</i>
<i>Rekord venkovanek 5,5 km:</i>	<i>Alice Procházková 30:13 v 10. ročníku</i>
<i>Rekord venkovanů 3,3 km:</i>	<i>Martin Utíkal 15:47 v 10. ročníku</i>
<i>Rekord venkovanek 3,3 km:</i>	<i>Katka Procházková 15:00 v 10. ročníku-absolutní rekord krátké trasy!</i>
<i>Nejvzdálenější účastníci:</i>	<i>Jan, Jan a Michael Soyka, Zürich, S C H W E I Z</i>
<i>Nejčastější účastník:</i>	<i>Pavel Varga devatenáctkrát</i>
<i>Nejčastější účastnice:</i>	<i>Petra Vostatková – Vargová všech 20 ročníků</i>
<i>Nejvíce rodinných účastníků:</i>	<i>Anna, Blanka, Daniel, Josef, Vlasta, Ďapka a myšák Alfonz Řenčovi a Natálka, Lucka, Martina, Jarda, Julinka a Šmudla Jindrovi a Martina Švandová ve 13. ročníku</i>

Vydávilo vydavatelství TAH (Tisková Agentura Hop) jako svou
několikátou a rozhodně ne poslední publikaci.

Všechny cesty
vedou do Liptákova

Pavel Hop Kratina

Vzpomínky vydané k 20. ročníku Běhu Járy Cimrmana

*Věnováno všem, kteří se na závodě jakkoliv podílejí,
ať už jako účastníci, pořadatelé, či diváci.*

nepokoje srovnatelné se současným Londýnem nejen v Rozdělově samotném, ale mohly by se přenést i na Bresson o přesahu na samotný Švermov nechci ani domyslet a mohlo by to znamenat otřes se samou podstatou Kladna jako takového (mohlo by přijít o status statutárního města a začínalo by zase jako malá obyčejná vesnice). Takže po zvážení všech pro a proti prosím co nejnaléhavěji o přešetření přemětné záležitosti a důsledně žádám o nastolení nových pořádků respektující historické zákonitosti tak, jak se skutečně udály a ne tak, jak by se asi někomu hodily - jak se říká u nás v sámošce - do krámu.

Celá záležitost vyplula na povrch tím, že Vlada Dlouhý z Roudnice přišel na čtvrtmaraton v buřince, tak mu píšu, že v ní běhám Cimrmana a on na to, že jej nezná, tak hledám webovky...a tumáš čerte kropáč. No webovky jsem mu už poslal i když nejsou košer a na tom, že tam mám traťák teda dost rajtuju, protože to je taky jedinej závod, kde jej mám, že jo.

Jo a máš u mě tričko ze čtvrtmaratonu a když mě opravíš na stránkách tak i dvě - to ale pak budu muset zveřejnit, že oprava byla provedena za úplatek, což roztáčí další spirálu již tak dost velké aféry, tak vlastně nevím kudy z toho začarovaného kruhu ven.

Kdybys chtěl tento dopis předat zdravotníkům s tím, že nejsem přeci normální a měli by mě izolovat od společnosti, tak věz, že to k ničemu nebude, protože budu tvrdit, že mě k tomu navedl nějaký Mencíř.

V hluboké úctě Váš oddaný
Miloš Kmuníček

Velevážený pane řediteli Rozdělovského čtvrtmaratónu,
upřímně a z celého srdce se Vám omlouvám za politováníhodné nedopatření, které se nám stává pouze jednou za dvacet let. Je mi opravdu líto, že se dotklo právě Vás, člověka, kterého si vážím jako běžce, organizátora, ale též spisovatele, tvůrce stránek a i v ostatních směrech osobnosti vpravdě renesanční. Chyba se stala tím, že jsem ve výsledcích kontroloval vítěze kategorie do 39 let a opomněl jsem, že Vy jako veterán máte lepší výkonnost než kterýkoliv jinoch. Pravda by jistě vyšla najevo po prozkoumání videozáznamu, avšak běda - publikoval jsem vítěze ještě dříve, než jsem si vše na filmu ověřil. Prozatím jsem prozkoumal dobové obrazové záznamy přibližně do roku 2006. Chybu jsem samozřejmě opravil. Na důkaz mé upřímné lítosti přijměte prosím výtisk nové publikace, kterou vydává vydavatelství TAH (Tisková Agentura Hop). Pracovní název zní Všechny cesty vedou do Liptákova a pro Vás bude na 20. ročníku k máni zcela zdarma a s osobním věnováním autora. Pokud byste závod opět vyhrál a měl tedy nárok na tuto hodnotnou publikaci jako cenu pro vítěze, jsem připraven Vám poskytnout dva výtisky. Jak bylo v jednom nejmenovaném filmu podle povídky pana Viewegha, „Ono to dnes žádnou cenu nemá, ale až umřete...“ Můžete se tedy těšit, že cena již beztak hodnotného díla časem ještě vzroste.

Co se týče trička z Rozdělovského čtvrtmaratónu, po domluvě s pořadatelem jsem si po závodě jedno vzal, když už jsem neměl na startu tašku, ježto jsem přiběhl po vlastní ose, a nemohl jsem si ho tedy vzít jako ostatní už u prezentace. Zatím ho mám vystavené a až se na něj dosyta vynadívám, po pár měsících si ho slavnostně obleču. Letošní tričko se totiž moc povedlo.

Vzhledem k tomu, že je již po 22. hodině, ukončím své psaní a jdu jako správný sportovec do postele dodržovat životosprávu. Ženu beru do postele s sebou, aby neustálým šramocením nerušila můj spánek, tolik potřebný k tomu, abych i zítra mohl na své tréninkové trase podat odpovídající výkon.

S uctivým pozdravem

Pavel Hop Kratina,
atašé pro styk s lesní zvěří

Protože tento dokument je určen nejen Vám, aktivním účastníkům, ale i budoucím generacím, budu psát i o 20. ročníku v minulém čase, třebaže tyto řádky vznikaly ještě před startem. Používat budoucí čas kvůli pár týdnům do startu závodu nestojí za to.

Tak tedy – i 20. ročník se těšil hojnému počtu účastníků. A dorazili jak pravidelní závodníci, tak mnozí z těch, kteří pamatují první ročníky a na ten dvacátý dorazili po mnohaleté odluce. Nejprve odběhla trať batolat a po krátkém proslovu startéra začal hlavní závod. Přes tradiční bloudění všichni nakonec dorazili do cíle.

Tam proběhlo vyhlášení vítězů a ocenění nejčastějších účastnic a účastníků. Poté se účastníci vydali vlakem domů.

A slíbili si, že na startu se objeví i napřesrok.

Domluva (opak předmluvy)

Tak jsem dopsal své brožované vzpomínky a mám z toho všeho poněkud smíšené pocity. Původní záměr napsat něco o dějinách závodu a jednotlivých ročnících totiž sklouznul místy do úrovně jakéhosi deníčku nebo, jak se teď moderně říká, blogu. Já ale věřím, že to nebude na závadu. Tohle povídání je určeno pro lidi, kteří mají se závodem něco společného, kufroběžce, organizátory a příznivce. Proto se v textu objevují přezdívky, pod nimiž jsou zejména pořadatelé obecně známi. A proto jsem se snažil „vypíchnout“ jednotlivé kostýmy, dopravní prostředky, nové trasy a vůbec prvky, s nimiž přicházeli nejčastěji sami účastníci. Zlatý špaček, Krossmutter, historická kola, poník, lyže, trakař – nic z toho by tu nebylo bez Vás. Tedy bez závodníků, pořadatelů a jejich nápadů.

A jestliže jsem přidal i své vzpomínky z mých divokých teenagerských (no, pravda, u mě už twentynagerských a thirteenagerských – ale muži nestárnou) let, snad se na mě nebudete zlobit. Možná Vám budou chybět autentické příběhy, které jste zažili právě Vy. V tom případě Vás vyzývám – napište mi je mailem. Třeba časem vydáme něco podobného nebo využijeme historky na letos spuštěné internetové stránce.

Nechci si na nic hrát, náš kufroběh není nic víc než možností setkání pár desítek lidí nakažených „smyslem pro nesmysl.“ Ale to snad není tak málo.

Děkuji všem, díky nimž Běh Jára Cimrmana není jen historií, ale něčím, co tady je a bude i v následujících letech.

Pavel Hop Kratina,
ataše pro styk s lesní zvěří,
15. září 2011

Dovětek z korespondence ohledně stránek závodu

Velevážený pane řediteli závodu Jára Cimrmana, dovoluji si Vám zaslati tuto ostrou nótu (něco jako prosba) skrzevá - jak bych to tak honem slušně vyjádřil - minimálně nepřesně se tvářící údaj na www. stránkách běhu. Jde o to, že na Vašich velevážených a připust'me, že docela pěkně vyvedených stránkách, je v rubrice "galerie vítězů" jak říkají tuším karbaníci " renonc" a to u roku 2008, kdy jsem ausgerechnet vytvořil jak zase atleti říkají tzv. traťák - a přesto nejsem v galerii jako vítěz zaznamenán, což z historického hlediska je deformace pravdivosti údajů nepřijatelná, zavádějící a v pravdě matoucí, což by mohlo vyvolat

Předmluva

Když se přiblížil 20. ročník Běhu Jára Cimrmana, přemýšlel jsem, zda připravit nějaké překvapení pro účastníky a pořadatele. Nechal jsem se tak trochu inspirovat Vaškem Čížkem, který vydal kdysi jakýsi almanach k 20. ročníku přespolního běhu Krušovický soudek. Soudek je pro mě srdeční záležitostí a dodnes jsem moc rád, že jsem se na jeho almanachu mohl jedním článkem autorsky podílet. Usoudil jsem, že to je přesně ono, co bych měl udělat i na Cimrmana. Navíc jsem při sepisování paměti zjistil, že některé ročníky mi splývají, vzpomínky se slévají do sebe a nedokážu si vybavit, v kterém ročníku se ta která událost stala. Prostě nejvyšší čas vše zachytit pro další generace.

1. ročník, sobota 17. října 1992

10 startujících, putovní kufr získal Tomáš Bartušek

Už je tomu dlouhých 19 let. Psal se rok 1992 a na Parlamentu Turistického oddílu mládeže Roháči se projednával plán akcí. Tehdy poprvé zazněla myšlenka uspořádat kufroběžkový závod s názvem Běh Jára Cimrmana.

Inspirací pro jeho uspořádání bylo rozcestí Na Cimrmanském, které se nachází u zahradnictví v Kladně Rozdělově. Vedla tudy má tréninková běžecká trasa, kterou jsem probíhal za každého počasí více než dvěstěkrát do roka.

Ale důvodů k uspořádání závodu bylo víc. Třeba to, že byl nedávno zrušen běžecký závod na 10 mil, jehož jsem se rád zúčastňoval. A důvodem jeho zrušení, alespoň se to tak ke mně doneslo, bylo to, že na jeho uspořádání nejsou peníze. Mě to tehdy mrzelo a chtěl jsem ostatním i sám sobě dokázat, že lze závod uspořádat i ve vlastní režii, bez sponzorů a s minimálními náklady. Ceny byly symbolické, tehdy to byly skleničky, které jsem kupoval někde na Hlavní třídě. Díky tomu jsem také udělal méně kategorií, hlavně u veteránů, a až do nynějška je tedy společná kategorie 40-99 let. Koneckonců, bylo mi tehdy něco přes dvacet a lidi nad čtyřicítku už byli pro mě tak trochu rakváči, kteří stejně na takový závod nepřijdou.

Hlavní důvod pořádání byl ale jinde. A neprozradím ho naplno ani dnes. Ale když naznačím, že klíčem k rozluštění této hádanky je jedno heslo z Propozic, zasvěcení už vědí...

Ale vraťme se o devatenáct let zpět. Chtěl jsem udělat trochu propagace, aby na závod taky někdo přišel. A tehdy mi pomohl Špunt, kamarádka z oddílu. Řekla, že má známé v Kladenských novinách. Takže někomu zkusí říct. Špunt nezklamal a zpráva se objevila dokonce na titulní straně! A to už jsem tušil, že závod bude hodně slavný, lze očekávat stohlavou účast a potrást rukou mi přijdou i herci Divadla Jára Cimrmana, protože určitě Kladenské noviny čtou a tohle si ujít nenechají. ☺

Než byl odstartován první ročník závodu, rozhodl jsem se vyzkoušet, co to obnáší. A tak jsem do staré školní brašny naložil desetakilovou zátěž a vydal jsem se na start. Proběhl jsem dlouhou trasu a sám na sobě ověřil, že tahle disciplína je sice náročná, ale absolvovat se to dá. Teprve potom jsem na start pustil první závodníky.

Přiblížil se očekávaný den. Sledoval jsem předpověď počasí. A protože mám rád extrémny, zaujala mě možnost, že by mohlo sněžit, což předpověď připouštěla. Trasu jsem značil barevnými fábory a latexovými šipkami. V den závodu lilo a barva z fábůrů stékala. Ale po poledni, kdy jsem značení dokončil, se mezi kapkami deště objevily sněhové vločky. A odpoledne přišla chumelenice jak z pohádky. Celý les pokrylo dobrých 10 centimetrů mokrého sněhu.

S několika kamarády, kteří mi slíbili pomoc, jsem se vydal na start. Tehdy u toho byl i Boban, Gisbern, Gabča, Kulička, Káča, Keďul, Sullivan, snad i Šenký a Houbák. A to jsem ještě možná na někoho zapomněl. Pořadatelé dlouho hráli přesilovku. Závodníci se nedostavili a pan Svěrák taky nepřišel. Ne, že bych ho znal, ale když určitě čte ty Kladenské noviny...

Ale nakonec se vše v dobré obrátilo. Na startu se sešlo 10 závodníků v různých věkových kategoriích. Měli startovat na dvou trasách. Z pořadatelů jsem trasy znal jenom já. Závodníci věděli jen to, že se běží do Liptákova, inkognito tohoto místa jsem neprozradil. Ale značení bylo pryč, šipky byly bezpečně pod sněhem. Co teď?

Řešení bylo jednoduché. Před startem jsem měl pohovor se závodníky, úvodní řeč, kterou mám jako startér do dneška. A tam jsem jim řekl: „Je více kategorií než závodníků. Všichni jste vyhráli! Kategorie zachováme, ale prosím všechny, aby se vydali na dlouhou trasu. Ostatní pořadatelé pojedou autem do cíle. Já pojedou před Vámi na kole a budu rýt nohou šipky do sněhu.“

A tak se stalo. Odstartoval jsem tlesknutím, zapnul stopky a odjel do lesa. A těch deset statečných jelo za tím šilencem vpředu a netušilo, kam je zavede a zda se kdy vrátí domů k maminkám.

Vše nakonec dopadlo dobře. Nikdo nezabloudil. A do cíle se dostali i Petra Vostatková s Pavlem Vargou. Jmenuji je záměrně. Petra totiž rafinovaně změnila jméno, nyní startuje jako Vargová, ale na startu závodu se zatím objevila ve všech ročnících. Pavel vynechal jen jednu – možná byl tou dobou na vojně.

Každopádně první ročník byl minulostí a mohli jsme se těšit na ten následující.

2. ročník, sobota 23. října 1993

10 startujících, putovní kufr získal Kamil Podroužek

Přiznám se bez mučení, že podrobnosti z 2. ročníku závodu se mi příliš nevybavily. Zatímco 1. ročník byl zcela nezapomenutelný, z toho druhého jsem si pamatoval jen to, že bylo taky jen 10 účastníků. Ale vzal jsem si k ruce můj tréninkový deníček a po přečtení zápisů se vzpomínky oživily.

Běh se konal poměrně pozdě. Důvodem bylo to, že týden předtím jsme byli s kamarády na Hrádku u Úštěka. Zachovali jsme sobotní termín – důvodem bylo to, že naši v sobotu nebyvali doma a tak byl prostor pro polední pořadatelský mejdan spojený s vařením čaje.

Propagace byla i tentokrát kvalitní. Psali o nás v Kladenských novinách i v Kladenských listech, hlásili to prý i na Evropě 2. Nechybělo mnoho a zopakovalo se i loňské počasí. Ve čtvrtek už jsem měl dovolenou na šipkování. V pátek přišel lijavec a v lese už se objevovaly vločky sněhu. Odpoledne jsem se ještě rozcvičil stěhováním klavíru a v sobotu se šlo na to. Budu citovat ze svého Tréninkového deníčku: „*Sobota, +2 stupně Celsia, už 36 hodin nepřetržitě leje, muselo spadnout aspoň 75 mm srážek, před fáborováním Běhu Jára Cimrmana, v lese rybníky vody (tomu už louže nejde říct...)*“

Za těchto podmínek se nelze divit účasti 10 kufroběžců, tedy stejně jako loni. Běžela se i krátká trasa, kterou absolvoval Ondřej Bartušek.

Od druhého ročníku se přidalo to, co dělá z našeho kufroběhu tak trochu rodinnou záležitost. Byla to Malá Dana, která první přišla s myšlenkou: „Udělej taky nějakou trasu pro děti.“ A protože nebylo daleko od slov k činům, zvolili jsme improvizovanou trasu „k chalupě a zpátky“. Ale protože to bylo moc daleko, postavil se někdo tak na půl cesty a účelem bylo tohoto člověka oběhnout a vrátit se do cíle. Protože ale onen pořadatel nezanechal žádnou značku, kde stál, napřesrok děti obíhaly někoho jiného. Trasa je tedy každý rok trochu jinak dlouhá. To ale vůbec nevádí, měřený čas je taky jen orientační. Pořadí ale určujeme díky postřehu Šenkýřky přesně a ceny pro všechny děti máme taky.

19. ročník, neděle. 10. října 2010

52 startujících, putovní kufr získal Miloš Kmuniček, film Trakař

„Do cíle dojedu, i kdyby trakaře padaly!“, řekl si možná Metod Fikez. Počasí nakonec závodu přálo, ale on přesto dovezl děti do cíle právě na trakaři.

Stal se tak asi hlavní, ale nikoliv jedinou atrakcí letošního ročníku závodu. Devatenáctý Běh Jára Cimrmana přilákal na start 52 účastníků. Nejrychlejší byl Miloš Kmuniček, který se na závod přemístil leteckým speciálem od jezera Lochness, kde startoval nedlouho předtím na tamním maratonu. Náš závod mu svědčí, nebylo to jeho první vítězství.

Ale nezklamali ani další. Ať už výkonem, kostýmem nebo doplňky. Třeba Libor Bystřičan, jehož kravata znamenitě ladila svou modrou barvou s bezmračnou oblohou. Gábina Krejsová, která honila fenu Jessie na dlouhé i krátké trase. Jitka Růžičková, která v cíli nechtěla pózovat ve slušivých šatech přítomným paparazziům, protože se zřejmě cítila poněkud rozvrkočena. A tak měl smůlu nejen Míra Urbanec, ale třeba i Jakub Wyderka, který ovšem se svým starobylým fotoaparátem udělal jistě několik jiných zajímavých snímků. Jeho syn Matyáš se díky Terce, která pilotovala kočárek, umístil na druhém místě v kategorii Krosmutter.

A tak bych mohl pokračovat. Ale kdybych se snažil vyjmenovat všechny, na někoho bych třeba zapomněl. A to by byla škoda. Každý, kdo se dostavil na start, dal závodu něco svého, osobitý přístup. A to náš běh odlišuje od ostatních.

Poděkování patří nejen běžcům, ale i pořadatelům z Turistického oddílu mládeže Roháči Kladno. A také týdeníku Sedmička, který se letos díky pěkné pozvánce i loňské reportáži po závodě rovněž zasloužil o slušnou účast.

Starobylé kufry se zavřou do sklepa nebo na půdu, šaty skončí v odlehleém koutě skříně. Ale ne nadlouho. Napřesrok poběžíme do Liptákova podvacáté!

20. ročník, neděle 16. října 2011

Značný počet startujících, putovní kufr získal vítěz závodu, film Podvacáté do Liptákova

Almanach vydaný k dvaceti letům závodu by měl obsahovat i údaje z 20. ročníku. Zároveň ale právě 20. ročník je ideální čas, kdy by se měl dostat mezi běžce. A tisknout jednu ze stránek přímo v cíli je komplikované. Jak to tedy udělat?

Pro podobnou publikaci k 30. výročí už řešení mám. Použijeme výkřik techniky posledních let, který nahradí bývalé tablety a ipady a způsobí zastavení jejich výroby. Ano, mám na mysli internetový papír, který připojí tištěnou brožuru k internetu a stáhne aktuální verzi dokumentu a ten po odpojení antény zůstane dále vytištěn, jako by vyjel z laserové tiskárny. Vymazat ho bude možné až dalším připojením na web.

Tato technologie však ještě nebyla v době života velikána, po němž je náš závod pojmenován, rozšířena. A v době konání 20. ročníku byla rovněž dosud ve vývoji. Takže – co teď?

Řešení se našlo. Spojili jsme se s Prognostickým ústavem (za dob Jára Cimrmana se nazýval Lidová věštírna). Na základě analýzy námi zadaných dat provedené řezem jablka s osmi jádry (ano, známý osmijádrový Apple) doplněné o zjištění z křišťálové koule Vám můžeme už před startem nabídnout sled událostí tak, jak se pravděpodobně stanou.

18. ročník, neděle 11. října 2009

35 startujících, putovní kufr získal Josef Krejsa, film Lyžařská stopa do Liptákova

Pomalou už mi nikdo nevěřil, když jsem vzpomínal na 1. ročník závodu, kdy napadl sních. Ale nechybělo mnoho a letos se situace zopakovala. První sněhové vločky jsme zaznamenali pouhé dva dny po našem kufroběhu.

Pořadatelé se sešli na tradiční polední „párty“ u Hopa, kde se uvařil čaj a popila káva. Již tradičním rituálem je rovněž kouření doutníků, do něhož se letos zapojila i Karotka. Na poledník (večírek se dělá večer, pokud se pořádá v poledne, je to poledník) dorazila též Kulička se synem Frantou. Před druhou jsme se odebrali na start, kde čekal zbytek pořadatelů včetně Karkulky Šenkýřky v červeném kulichu.

To už se v nově vzniklé ulici Na Cimrmanském začali scházet i první účastníci z řad závodníků. Přes nižší účast lze říci, že tentokrát byla kvantita nahrazena kvalitou. Za všechny lze jmenovat pěkný kroj Lucky Kučerové, Martinu Švandovou v sukni s batohem na zádech a kabelkou v ruce či Mílu Hopička Knížete s rodinou, kde vynikala malá princezna Anička běžící trať batolat.

Při výčtu kostýmů a různých doplňků každoročně neprávem zapomínám na tradičního účastníka a mnohonásobného výherce soutěže Zlatý Špaček Romana Tučka. Rád bych to nyní napravil, protože jeho pilotní helma s brýlemi, fonendoskop pro případ zdravotních problémů okolních běžců a zejména výborná káva, o kterou se na startu vždy podělí, rozhodně zasluhují uznání. A když k tomu připočteme výbornou bábovku, zaslouží si tento muž hrdý titul Kuchař roku. A to nehovořím o tom, že v průběhu běhu na vlak zvládne nejen nést těžké zavazadlo, ale ještě kouřit vonný doutník.

Před startem opět cvakaly spouště aparátů a účastníci tvořili skupinky pod transparentem „Běh Járy Cimrmana ...aby to bylo jako ze života“, který kdysi věnoval kufroběžec Ruprich. Já dával interview zástupcům tisku, tlače i pressu - tedy povídal jsem si s paní Jurkovou, která závod také v minulosti absolvovala a v posledních letech o něm píše pěkné reportáže nejprve do Mladé Fronty Dnes a nyní do týdeníku Sedmička. Ptala se mě tuším něco ve smyslu, zda závod trochu neztrácí na popularitě, zda není „čím dál stejný“, a s tím nesouvisí i pokles zájmu. Já jí odpovídal, že závodníci vždy něco nového vymyslí, a v tom to přišlo. Na potvrzení mých slov se náhle před námi zjevil – lyžař!

Zdeněk Kučera oprášil staré běžky a pokusil se o velmi netradiční zdolání náročné trasy. Všichni byli zvědaví, zda se tímto způsobem dostane až do cíle. Já jsem po tradičním ohlídání přeběhu trasy dětské kategorie přes silnici na Libušín zamířil do cíle, tam jsem si vzal svou kameru, kterou většinou natáčíme spurt obou kategorií, a vrátil jsem se kousek zpět na dlouhou trasu. Díky tomu vznikl unikátní záběr. Zdeněk se vynořil na klesání k bývalé restauraci Na Mrákavách. A bylo slyšet jeho udivené: „Ono to opravdu jede!“ Nejprve volil opatrný střídavý styl, ale pak se odvážal. Spodní část kopce jel po vlhkém asfaltu opravdu soupaž!

Do cíle se tedy dostal bez bloudění, na rozdíl od některých méně šťastných spoluběžců. Šipky totiž nedlouho před startem smyl dešť, takže jsem je ryl znovu do vlhké země nohou. Někteří účastníci je přehlédli, Linda Hamouzová zabloudila jednou a pak ještě podruhé s Pepou Krejsou mladším se psem. Lépe si vedl Pepa Krejsa starší, který byl v cíli nejrychleji a vyhrál putovní kufr. Díky němu jsme navíc měli opět ceny od Fedexu.. Ocenit lze i .Láďu Tlustého, který jako správný gentleman neváhal pomoci dámě Jitce Růžičkové s jejím těžkým zavazadlem.

Do cíle nakonec dorazili všichni a většina odjela výhodným vlakovým spojem.

Putovní kufr si při své první účasti odnesl Bocman, vedoucí pořádajícího Turistického oddílu mládeže Roháči. Ještě o tom bude řeč, do analů závodu se Boci zapsal jako účastník i organizátor a také jako jeden z protagonistů show televize Nova věnované našemu závodu. Ale nepředbíhejme.

Každopádně i druhý ročník závodu skončil úspěchem, což jsme oslavili v Klubu 19, kam jedna z pořadatelek dorazila i přesto, že měla sádru. Abych nebyl indiskrétní, zanechám vzpomínek na rok 1993 a skočím o rok dále. I příští ročník totiž stál za to.

3. ročník, sobota 15. října 1994

26 startujících, putovní kufr získal Robert Fritch, film Kufr

Třetí ročník svou početnější účastí naznačil, kam se závod bude ubírat. Po loňské účasti Vladky Strnadové běžel letos „K chalupě a zpátky“ Ondráš Mareček. A na obou delších trasách se účast znatelně zvýšila.

Poprvé v historii závodu jsme měli zahraniční účastníky až ze švýcarského Curychu. Stali se nejvzdálenějšími účastníky a jako takoví jsou v Superlativech závodu uváděni dodnes. Od této chvíle také právem používáme pro náš závod hrdé označení „mezinárodní“.

Zaznamenali jsme i první lékařskou hlídku s rouškami a nosítky. A poprvé byl z průběhu závodu natočen film, který dokumentoval průběh závodu a jeho atmosféru. I po letech patří podle mě k tomu nejlepšímu, co jsem kdy z průběhu závodu natočila a sestříhal, a to i díky použitým nesmrtelným šlágrům skupiny Olympic.

Třetí ročník potvrdil, že myšlenka na uspořádání závodu je správná. Co nás čeká napřesrok?

4. ročník, neděle 15. října 1995

48 startujících, putovní kufr získal Václav Hamouz, film Vzhůru do Liptákova

Počínaje čtvrtým ročníkem se závod koná v neděli. Změnili jsme totiž hlavní stan - vaření čaje a závěrečné přípravy se přesunuly díky novému bytu hlavního pořadatele na jih Rozdělova. Na úvodních záběrech můžeme vidět třeba mrňavého Honzu Luštince či Ondráše Marečka. Jinak však vše probíhalo v duchu pokrokových tradic nastolených v minulosti. I tentokrát se zvýšila účast a opět se prezentovali i účastníci z Curychu, takže šlo o závod s mezinárodní účastí. A díky šotu kladenské kabelové televize KASS se závod objevil i na televizních obrazovkách. Díky němu jsme se mohli mimochodem dozvědět něco málo z tajemství obsahu kufrů. Zatímco Kamča Kočková měla v kufru hřebíky, Efka Tatičková nezapřela své čtenářské založení, takže jako zátěž zvolila Malého Bobše, fyziku a další knihy. Její táta pak v rozhovoru přiznal, že má v kufru desetakilový kus železa. „Do takové zátěže se nedá ve vzteku ani kopnout“, glosovala to v šotu moderátorka televize KASS. Díky účasti závodníků z Curychu se opět jednalo o mezinárodní závod.

5. ročník, neděle 13. října 1996

52 startujících, putovní kufr získal Miroslav Fanta, film Nepovolený demonstrant

K rukám veleváženého pána Pavla Hopa Kratiny, pořadatele závodu Běh Jára Cimrmana. V Kladně, 13.10.

Velevážený pane Pavle Hope Kratino, pořadateli závodu Běh Jára Cimrmana!

My, níže podepsaní kladenští cyklisté, jsme hluboce zarmoucení diskriminací, kterou se vedení jinak skvělého závodu, vycházejícího z odkazu slavného českého velíkána, proviňuje na vyznavačích pohybu na jízdnicích kolech, takzvaných velocipedistech. Podle Cimrmanovy zásady, mimochodem Vámi vyznávané - aby to bylo jako života - by to mělo být jako ze života. Odhlédneme-li však od nepříliš častého případu, že Vás bude honit četník, a přihlédneme-li k dnes obvyklejšímu spěchu na vlak, je třeba se zeptat: „Který z velocipedistů - někdy též hanlivě kolařů - použije ke spěšné dopravě na 5,6 kilometru, navíc s těžkým zavazadlem, vlastních nohou?“ Ano, odpovíte si správně sám: „Žádný.“ Každý z nás využije možností, které mu poskytuje jeho skvělý stroj, což v případě Vašeho závodu bohužel není možné. Je Vám již jistě nyní jasné, o co vlastně kladenští cyklisté touto peticí žádají: O uzákonění velocipedistické kategorie.

Poznámka: Chápeme Vaše obavy, aby se z toho nestal závod horských kol. Pomoc je snadná: Dovolte pouze staře vypadající, věkem sešlé velocipedy se zadní torpédovou brzdou. Tím veškerá horská kola zcela vyloučíte a sejdou se Vám pohledné trosky.

Tak těmito slovy přivítal hlavního pořadatele nepovolený demonstrant Tomáš Bartušek. Reagoval tím na to, že v minulých ročnících se neúspěšně pokoušel o legalizaci kategorie velocipedistů. Důvodem odmítavého postoje hlavního pořadatele byla obava, aby příště nebylo víc kolařů než běžců. Nakonec jsem ale tomuto brutálnímu nátlaku podlehl a pro příště kola povolil. To jsem ještě netušil, že na startu závodu jednou přivítáme i poníka, lyžaře či pilota trakaře...

Ale 5. ročník se do dějin zapsal i jinak. Bylo to první půlkulaté jubileum a tak jsme ho oslavili krásným dortem ve tvaru kufru. Dort se opravdu povedl, byl nejprve na pohled krásný, následně chuťově dobrý a pak už nebyl vůbec, protože bylo rychle po něm. Je ale zachycen i na filmu a také na šotu zpravodajského pořadu PRAK (Pražské aktuality) televize Premiéra. Půlkulaté jubileum se projevilo i na některých kostýmech, takže pokud chcete vidět Keďula s motýlkem nebo Váhu v cylindru, doporučuji film z tohoto ročníku Vaší ctěné pozornosti.

Zajímavé jsou i záběry ze startu, kde vidíme třeba Jirku Štěpána a Terezu Hanušovou, kteří se na trať závodu o pár let později vrátili i se svými dvojčaty, nebo obrázky z trasy těsně nad libušinským stoupáním, kam vlečou svá zavazadla Poustmen, Michal Hanuš, Efka Tatičková a pantáta Fanta, který se stal nakonec absolutním běžcem. Na otázku „Co bylo na trati nejhorsší?“ v cíli odpověděl:

„Nejhorsší? Překážky v podobě louží, větví, lišky ta běhaly, zdivočelí psi a padlí běžci.“

Putovní kufr tedy putoval na rok do Cvrčovic.

16. ročník, neděle 14. října 2007

61 startujících, putovní kufr obhájil David Svoboda, film Orin v akci

Další ročník našeho kufroběhu zaujal možná o něco nižší účastí, ale díky nadšení závodníků, spokojenosti diváků a obětavosti pořadatelů si troufám říci, že se vydařil. Putovní kufr obhájil loňský vítěz David Svoboda. Raritou byl start prvního koně v dějinách závodu – poníka Orina. Důležité je, že všichni doběhli víceméně živi a zdraví (výraz víceméně živi používám úmyslně vzhledem ke stavu některých borkyň a borců po absolvování náročné trati). Mimo souboje o putovní kufr zaujal třeba výkon Lucie Kučerové na dlouhé trase – čas atakující hranici třiceti minut. Láďa Tlustý zas posunul rekord ve věku nejstaršího účastníka a přitom byl v cíli rovněž v popředí.

Zvláštní poděkování patří pořadatelům – Šenkýřce, která si na závod „odskočila“ od nemocného dítěte, Kamilovi, Helče a Mirkovi, kteří pomohli s organizací přeběhů přes silnici, Ludkovi a Kuliče, bez nichž si závod už nedovedeme představit, Katce, o níž platí to samé na druhou, Petruše, která spojila roli vodiče dítěte na nejkratší trase a pořadatelky, a Markétě, která se ujala registrace kategorií a ještě k tomu natáčela a fotila.

Má omluva pak patří matkám s kočárky, které jsem tentokrát zapomněl vyhlásit.

17. ročník, neděle 12. října 2008

81 startujících, putovní kufr získal Miloš Kmuniček, film Dýmka z Liptákova

Ani po sedmnácté se nedá říci, že by na startu panovala nuda a nezaznamenali jsme žádný nový nápad. Co se týče kostýmů, v mých očích tentokrát vyhráli manželé Fajgrlovi a Oldova dýmka se stala titulní rekvizitou (pojem titulní role je známý, ale titulní rekvizita se tak často nevyskytuje) filmového zpracování.

Na startu byla z nových tváří taky Katka Slánská, Lenka Neumanová i manželé Krejsovi a díky Pepovi jsme získali ceny od společnosti Fedex. A když už je řeč o cenách, měl bych na tomto místě poděkovat i magistrátu města Kladna – ceny pro děti totiž nosí Šenkýřka právě z akcí pořádaných městem. Jinak by děti měly každý rok jen беруšky, které kupuji já, protože jsou nejlevnější. ☺

A díky fotografovi Pepovi Havelkovi máme i bezvadné obrázky – třeba fotku Libora Bystřičana s nebesky modrou kravatou, Dorky Gremlicové a Běly i Pepy Škodákových v krásných kostýmech, tradičního dvojkola Jirky Lébra mladšího a Wojty Kraydla, Tomáše Kučery, který se dostavil po absolvování desetiboje na Sletišti nebo pořadatelky Mony Zabarrah. Stejně jako loni jsme mezi účastníky přivítali třeba Barču Hoffmanovou. Závod si ovšem trochu nečekaně (alespoň pro mě) „střihnul“ i Luděk Maulis s kočárkem a prvorozeným synem Frantou. V cíli se pak zabalil do deky, aby nenastydnul a nenarušil tím šňůru kapely The Beatles Revival, jejíž promo CD byly rovněž předávány jako ceny, takže i této kapele děkujeme.

V kategorii Crosmitter – odvozeno nikoliv od nepřesného německého grossmutter, ale od cross – tedy kros maminek s kočárky - se vůbec roztrhl pytel, na trati se objevili Petra, Pavel a Valentýna Vargovi, Soňa a Honzík Valuchovi, již zmínění Luděk a František Maulisovi, Bibi a Agnes Trojanovi a Libor, Jitka a Tereška Bystřičanovi.

Krásným úbořem začínajícím botami a podkolenkami a korunovaným buřinkou zaujal i Miloš Kmuniček. Ten ale oslnil i výkonem a vyhrál v novém traťovém rekordu 24:50. Asi si budu muset pořídit alespoň klobouk, abych ho před takovým výkonem mohl smeknout. ☺

14. ročník, neděle 16. října 2005

102 startujících, putovní kufr získal David Michalička, film Indický čaj

Pro pořadatele začal 14. ročník tradičním kouřením doutníků a následným barvením Zlatých špačků na balkóně. Teprve pak jsme sbalili proviant do aut a přesunuli se na start.

Tam už se scházeli první závodníci. Zaujal třeba Kamil s kolečkem, Helča a Terka v pěkných kostýmech nebo Jéňa v cylindru. Ten přijel na kole a spolu s dvojkolem s posádkou Jirka Lébr - Wojta Kraydl i s cyklistkou Jančou Libotovskou se postaral o zrod kategorie velopedistů, kterou svým pamfuletem požadoval už legendární kufroběžec Tomáš Bartušek. Myšlenka tohoto velikána tedy došla nakonec naplnění.

Oficiálně byla též zavedena kategorie kočárků. Mezi závodníky byste ale našli i malou Barču Hofmanovou či plyšovou kachnu.

Už 14. ročník se zapsal do dějin závodu především hojnou účastí. Sešlo se rekordních 102 závodníků a spolu s četným davem příznivců vytvořili tradičně pěknou atmosféru. K ní přispěla bábovka podávaná v cíli jedním ze závodníků i minižebříňák SUP - Sport, Umění, Peří.

Zaujal i Libor Bystřičan s nebesky modrou kravatou a potomkem v nuši. Hojnou účast zaznamenali též rodinné týmy Jindrovi, Šneci a Hugo Team.

Vítězství si připsal David Mikulička, ale zvítězili všichni, kdo doběhli do cíle. A vzhledem k tomu, že letos nikdo nezabloudil, jich bylo požehnaně. Článek ze závodu přinesla Mladá Fronta Dnes a Kladenský deník, krásnou fotoreportáž lze najít na www.viditelneprase.net.

Děkujeme i pořadatelům z Turistického oddílu mládeže Roháči Kladno a Turistického oddílu Mlha. Zvláštní poděkování patří i členům skupiny The Beatles Revival, kteří věnovali svá CD pro vítěze jednotlivých kategorií.

15. ročník, neděle 8. října 2006

74 startujících, putovní kufr získal David Svoboda, film Kufr plný překvapení

Napůl jubilejní 15. ročník se konal za krásného podzimního počasí. Na startu se tak objevili někteří účastníci i v triku a krátkých kalhotách.. Mezi 74 kufroběžci zaujala Martina Švandová běžící se zlomenou rukou a dcerou Natálkou v nuši.. Zaznamenali jsme rovněž novou kategorii běžců s kočárky Crosmitter a také máme v osobě Ladislava Tlustého nového nejstaršího běžce. Pokud vydrží ještě tři roky, překoná i legendární Květu Lansdorfovou.

Mimoto zaujala na startu i dvojice jezevčků, dcera jedné z pořadatelek Barborka Hoffmanová s tátou, objevila se i Alice Maulisová s dcerou Zitou a rovněž dvojkolo ve složení Jiří Lébr mladší – Wojta Kraydl. Mezi pořadateli jsme zaznamenali i Cipína.

Putovní kufr si odnesl absolutní vítěz dlouhé trasy David Svoboda, ale obdivuhodné byly i výkony výše jmenované Ládi Tlustého, který nebyl daleko od zisku putovního kufru, nebo Jirky Štěpána, který kočárek s dvojčaty Matějem a Pavlem doslova pilotoval (toto sloveso jsem odvodil od pilotů Formule 1) po dlouhé trase ke krásnému času. Důležité je i to, že se nikdo neztratil a všichni svůj Liptákov našli.

Článek ze závodu přinesla Mladá Fronta Dnes a Kladenský deník, reportáž včetně živých vstupů běžela v regionálním vysílání Českého rozhlasu.

6. ročník, neděle 19. října 1997

41 startujících, putovní kufr obhájil pantáta Miroslav Fanta, film Kolja ze Cvrčovic

Dlouho jsem váhal, zda mám následující řádky do tohoto textu vůbec zařadit. Kdo to číst nechce, ať rovnou skočí na následující kapitolu. S kufroběhem totiž tenhle příběh souvisí jen vzdáleně. Ale kdyby byl šestý ročník plánován na sobotu, možná by se vůbec nekonal...

V pátek 17. října totiž slavila třicet let skupina Brutus. A bylo to v Lucerně, ve velkém sále a se vši parádou. Protože jsem měl tou dobou už známosti z uměleckých kruhů, dal jsem si bundu do šatny pro umělce. Pak jsem se vrhl do víru zábavy a brutálního tance.

Občerstvoval jsem se bílým vínem, ale občas kdosi přinesl whisky v umělohmotných kelímcích. Hrál jsem si na kuka vůz - ten kelímek jsem vždycky vzal do zubů a zvrhl do sebe jako popelářský vůz popelnici. Měl jsem z toho čím dál větší legraci. V průběhu večera jsem si ještě odskočil do bankomatu. Nemohl jsem trefit štěrbinu, ale pomohla mi náhodná kolemjdoucí jménem Simona. PIN jsem vyfukal sám, vybral čtyři stovky, utekl Simoně a vrátil se na sál. Tam jsem ještě chvíli tančil.

Z dalšího průběhu večera si už pamatuji jen snapshoty. Nejprve jsem usnul na kabince. „Pane, zavírá Lucerna!“, slyšel jsem a vypotácel se ven. Pak jsem ještě trávil čas do čtyř někde v baru. Když zavřeli i tam, vypotácel jsem se ven. A tehdy se mi vybavil text Brutusu:

Slunce si zalezlo do spacáku,

měsíc si usrknul z lahve rumu.

Zpívám opilý po Václaváku,

Že život je řeka, a my po ní veslujem k Bohu...

Kdykoliv tuhle píseň slyším, na tuhle chvíli si vzpomenu. Stál jsem opilý na Václaváku a nad hlavou měl jen měsíc a hvězdy...

Romantika trvala celých pět minut. Pak ji vystřídala zima. Bylo pod nulou a já měl jen propocené Brutusovské triko. Co teď?

Vydal jsem se na Masarykovo nádraží. Zima byla čím dál větší. Vlak na Kladno jel za hodinu. Přistavený byl ale jiný vlak. A bylo tam teplo. A tak jsem s lístkem z automatu do 40 kilometrů odjel do Běchovic, Klánovic, Úval, Českého Brodu a Poříčan, jak hlásil nádražní rozhlas.

Průvodčí mě vysadil v Klánovicích a po chvíli spánku v nádražní hale jsem za poslední peníze odjel přes Prahu zpět na Kladno. Pak jsem v Horal Sportu díky známostem pro změnu z obchodních kruhů chvíli spal v postaveném stanu. Bunda, kterou mi kamarádi přinesli, nebyla moje, a ke klíčům v té bundě jsem neměl byt. V poledne po zavření krámu mě kamarádi odvezli na chalupu za rodiči, abych se s náhradními klíči dostal do bytu a mohl připravit vše potřebné. Tak skončil můj největší životní tah. V neděli jsem zároveň fáboroval a šipkoval...

V neděli 19. října 1997 tedy vstoupil náš závod do druhé pětiletky. Že se jedná o závod zavedený, o tom svědčí počet účastníků, publicita ve sdělovacích prostředcích, za kterou je třeba poděkovat zejména paní Jurkové, ale především to, že mnozí z kufroběžců se po roce na trať vrací přesně podle hesla „Kdo jednou zkusil - nechce jinak.“ A platí to i pro pantátu Fantu, který se nejen znovu zúčastnil, ale obhájil i hlavní cenu - putovní kufr.

Titulní roli ve filmu z 6. ročníku vytvořil jeho vnuk Tomáš Merth, který ve svém zimmniku trochu připomínal hlavního hrdinu známého filmu Kolja. Na startu se objevil i Pepíno se Šupem a v kategorii psů a drobného domácího zvířectva se objevilo štěně jménem Dona. Ta se později stala častou účastnicí.

7. ročník, neděle 18. října 1998

98 startujících, putovní kufr získal David Hladký, film Jedeme dál

Před dalším ročníkem se nám dostalo nečekaného pozvání. Naskytla se možnost pohovořit o závodě v populárním ranním vysílání zvaném Snídaně s Novou. Domluvili jsme se tedy s Kamilem, že mě v pátek ráno vyzvedne a zajedeme autem do studia. Nakonec to však dopadlo trochu jinak. A tak opět poprosím ty, koho mé historky nebaví či snad dokonce pohoršují, aby očima přeskočil na následující ročník.

Ve čtvrtek 15. října 1998 hrálo The Teplo. A já na něm pochopitelně nemohl chybět. Ale asi jsem tam snědl párek nevalné chuti či něco podobného. Šel jsem si brzy (brzo ráno) lehnout. A když na mě Kamil ráno zazvonil, šel jsem k autu poněkud v předklonu.

„Kde máš hacafrak?“ spustil Kamil. Byli jsme totiž domluveni na stylovém kostýmu. Po odpovědi, že žádný nemám, se Kamil zeptal: „Chceme tam vůbec jet?“ Po odpovědi, že nevim, vzal telefon (měl už tehdy na rozdíl ode mě auto i mobil) a zavolal do Novy.

„Dobrý den, my jsme se rozhodli, že k Vám nepojedeme.“ - „Ne, nic se nám nestalo. Prostě k Vám nepřejedeme.“ Napětí se dalo krájet. „Tak na shledanou.“ A bylo to. Kamil odjel a já šel spát. Nerušilo mě ani video, které bylo naprogramováno na nahrání celého ranního vysílání televize Nova.

To jsem si pustil až později. Hned po znělce začala mluvit moderátorka s moderátorem o Běhu Jára Cimrmana. Odrecitovali celé propozice a přidali pár zajímavostí. Dodali, že vzácní hosté jsou již na cestě a dodají informace z první ruky. Teprve po této zprávě dne se dostalo na projevy prezidentů, živelní pohromy ve světě a novinky z Wall Streetu.

O něco později byl odvysílán šot předtočený minulou nedělí. Kamil v něm sdělil národu, že běží za tuneláře. Usměvavý pár uvádějící vysílání pak zopakoval, že vzácní hosté již téměř klepou na dveře studia.

V dalším průběhu vysílání už nebyla o závodě zmínka a lidé znudění každodenními zprávami o projevech prezidentů, živelních pohromách a novinkách z Wall Streetu znechuceně vypínali přijímače. Sledovanost Novy výrazně poklesla.

Já zatím klidně spal a vzbudily mě až telefonáty od maminky a od babičky, proč nejsem na Nově a jestli se mi něco nestalo. V práci jsem měl dovolenou, protože jedu do televize, takže to bylo v pohodě.

Ať tak či onak, v neděli se na startu sešlo rekordních 98 kufroběžců. A i v tomto roce se objevily rarity, například mladičká Olga Knížetová s dudlíkem v žebříňáku, který řídil její manžel. Na startu se objevil i Rudla Kusebouch, Lucka Kučerová, sestra Korelusovy a mnozí další. Závod vyhrál David Hladký a odnesl si tak putovní kufr.

8. ročník, neděle 17. října 1999

85 startujících, putovní kufr získal Jaroslav Kettner, film Harmonikář

Tento ročník byl poznamenán neznámým zloduchem, který převésl mezi polednem a patnáctou hodinou obě trasy, takže účastníci dlouhé trasy bloudili po lese, zatímco děti se dostaly na hřbitov. Naštěstí ale vše dobře dopadlo a do cíle v Liptákově všichni šťastně dorazili, a to i díky Zdeňkovi Kučerovi, který se z cíle vydal některé zbloudilé běžce hledat.

Rezavý rozcestník na startu byl nahrazen novým. Účastníky a pořadatele tentokrát zpovídal zpravodaj Českého rozhlasu.

12. ročník, neděle 12. října 2003

75 startujících, putovní kufr obhájil Zdeněk Kučer, film Harmonikář

Dvanáctý ročník Běhu Jára Cimrmana přilákal na start 75 účastníků. Zařadil se tak k úspěšným ročníkům. V roli pořadatelů se poprvé objevili Marian a Kamča Kruckých.

Při prezentaci jsme opět zahlédli minižebříňák a spoustu nápaditých převleků a kostýmů.

Na nejkratší trase se poprvé představil jako aktivní běžec Kniže Vojtěch, takže i tentokrát byl náš závod ozdoben zástupcem modré krve. Vítězství na trase K chalupě a zpátky si letos odnesla tříletá Anetka Doubětová z Unhoště.

Pak se již za neustálého vyhrávání orchestru Rudolfa Stübigera ve složení harmonika a vozebnouch dokončila prezentace ostatních kategorií a bylo možno odstartovat hlavní závod. Trasa se opět dělila na delší a kratší. K rozdělení startujících docházelo už padesát metrů po startu, kdy kratší trasa odbočovala vlevo na lesní pěšiny. Až po kilometru vyústila na větší cesty, kde již byla orientace jednodušší. Tomu prvnímu kilometru točícímu se v lese jsem soukromě přezdíval „appendix“, byl náročný na značení, navíc mi tam pravidelně docházel latex, protože jsem značil napřed dlouhou trasu a po té kratší jsem se pak při značení vracel. Terén byl i tentokrát podmáčený, rostly tam přesličky a plavuně, byť ne v takové velikosti jako v době, kdy vznikalo na Kladensku uhlí.

Odstartoval jsem tedy závod, sklidil pár věcí a jel autem do cíle – přeběh přes silnici zajišťoval tuším Mišo. K mému překvapení ale děti šněrovaly frekventovanou slánskou silnici už v okolí rozdělovské hasičské věže. Zapnul jsem tedy všechny blinkry a dělal běžcům štít. Vše dobře dopadlo, ale od příštího ročníku jsem krátkou trasu změnil. Netvrdím, že teď je vše ideální, ale současné trasy se mi zdají přece jen bezpečnější.

Putovní kufr letos obhájil loňský vítěz Zdeněk Kučera, třebaže měl v nohou Pojizerský maratón. Soutěž o nejmladšího účastníka letos rekord nezaznamenala, ale na startu bylo nalezeno plato od Viagry, takže možná se dočkáme napřesrok tříměsíčního běžce. Zlatého špačka pro kufroběžce kuřáky získal rovněž tradiční účastník Vojtěch Brtinský. Nejstarším aktivním účastníkem v historii Běhu Jára Cimrmana se stal Rudolf Stübiger, který se kromě toho postaral se svou harmonikou i o pěkný kolorit akce.

13. ročník, neděle 24. října 2004

86 startujících, putovní kufr získali Jiří Vlček a Martin Šimůnek, film 22 dní

Známá slovenská píseň 22 dní se mi vybaví při vzpomínkách na 13. ročník. Přesně tento čas totiž uplynul od narození nejmladší účastnice Natálky Jindrové. Kromě tratě batolat absolvovala i střední trasu u maminky v nůši. Přál bych jí, aby její rekord už nikdo nepřekonal. Spolu se sestrami Luckou a Martinou, maminkou Martinou, tátou Jardou a dvěma zvířaty se zároveň stala rodina Jindrových rekordmanem v počtu rodinných účastníků.

Letošní ročník se zároveň zařadil na přední příčky co do absolutního počtu kufroběžců. Celkem se sešlo 86 startujících zvířat. Moc mě potěšili členové folklorního souboru Čtyřlístek z lidových krojích s obrovským proutěným košem a příslušným proviantem i maminky s dětmi v povijanu. V cíli byla i další z pořadatelek Kamča Krucká s Marianem a rovněž s novým potomkem. Objevil se i Boban, Danča a Špunt, kteří pamatují atmosféru prvního ročníku. Vůbec s maminkami se letos roztrhl pytel a neodpustím si alespoň touto cestou poděkovat Šenkýřce, která v roli maminky obstarala svou kategorii batolat. Díky Šenkýřčinu nápadu budeme mít napřesrok novou kategorii – kategorii maminek s kočárky. Půjdou trasu 3,3 km stejně jako ji šly letos a v cíli mohou s kočárky finišovat po šestnácti schodech vedoucích z lesa k nádraží. To by bylo, aby konečně netekla krev a nenapsali o nás i v Blesku!

myš. V cíli pak mimo tradičního obcerstvení nechyběl ani jubilejní dort ve tvaru kufru z dílny cukrárny Zdeňky Nedvědové.

Letos padlo rovněž několik rekordů. Anna, Blanka, Daniel, Josef, Vlasta a Ťapka Řenčovi a jejich myšák Alfonz stejně jako Jiří, Tomáš, Vojtěch, Katka a Lenka Koulovi a slepice Zora překonali největší počet rodinných účastníků. Alice Procházková drží dámský rekord dlouhé trasy, na krátké patří od letoška její dceři Katce. Prvními batolaty na startu, jejichž rok narození začíná dvojkou, byli Matěj Kučera, Matyáš Varga a Vlasta Řenčová. Nestor trophy pro nejstaršího účastníka je ve vitríně Rudolfa Kuseboucha.

Své kouzlo mělo i vyhlášení vítězů. Po zkušenostech z minulých let, kdy jsme psům jako ceny trapně předávali sklenice, byly letos k dispozici špekáčky na slavnostní stužce. Zřejmě díky tomu první cenu vyhrál plyšák Kohnout a druhou slepice Zora, která si také na vuřtu zřejmě nepochutná. Konečně nadešel kýžený okamžik a na třetím místě byl pes. Ale ouha! Vybral si svou cenu sám - zalíbila se mu totiž sličná poblíž stojící fenka a o tak přízemní věc, jako je jídlo, ztratil zájem. Jen mě tak napadlo, že by to bylo zajímavé, kdyby se podobně v souladu s přírodou chovali v cíli i lidé.

Ti naštěstí nepohrdli tradičními cenami a děti už zmíněným dortem, takže slavnostní závěr závodu zůstal zachován. Hlavní cenu putovní kufr zvedl nad hlavu Jiří Lébr a splnil tak svůj sen z loňska, kdy mu celkové vítězství uniklo jen o vlásek. Vyhráli ale všichni, protože vlak z Liptákova nikdo nezmeškal.

11. ročník, neděle 13. října 2002

79 startujících, putovní kufr získal Zdeněk Kučera, film Kočár knížete Vojtěcha

Běh Járy Cimrmana vstoupil do svého druhého desetiletí. Počasí bylo podobné jako před deseti lety, kdy se postavilo na start prvních deset odvážlivců, ale přes teplotu kolem nuly sníl tentokrát nenapadl. Snad i proto se sešlo Na Cimrmanském celkem 79 kufroběžců.

K prvním přihlášeným patřil Zorro Pavel Semela, který se mi v cíli „pomstil“ malým dárkem. Jeho kostým ale ještě překonala rodina Knížetova. Sanitní vůz s jejich potomkem řízený maminkou Olgou patřil k tomu nejlepším, co mohl tento ročník nabídnout.

Letos zaujala četný dav zvědavců i zástupce novinářské obce zejména soutěž o nejmladšího účastníka. Už dávno si mnohé mladé rodiny plánují rodičovství právě podle termínu Běhu Járy Cimrmana. Letos se to povedlo nejlépe právě manželům Knížetovým. A tak nejmladší účastník našeho závodu má modrou krev – je to Kníže Vojtěch (příjmení se uvádí jako první, protože Vojtěšek Kníže se špatně vyslovuje - jsou tam dvě písmena „k“ za sebou). V den konání závodu mu bylo pouhých 53 dní. Už se vyskytly i názory, že by se měly zaznamenávat i děti nenarozené, které se zúčastní v těle maminky. Do budoucna to nelze vyloučit, ale zatím tato pozoruhodná myšlenka naráží na zkostnatělé názory mravnostní policie. Její inspektorát totiž tvrdí, že zavedení pravidla v této podobě by vedlo ve snaze mít opravdu nejmladšího účastníka k drastickému nárůstu smilstva těsně před startem v blízkých lesích.

Ovšem účast mladého šlechtice v jeho kočáru vedla letos k rozdělení nejmladších účastníků na pasivní jedoucí v kočáře a na aktivní běžce. V kategorii aktivních běžců jsme letos zaznamenali jako nejmladší účastníci Danielu Alscherovou. Její věk 244 dnů bude tedy rovněž zapsán do análů závodu. Poprvé v historii se zúčastnil někdo narozený ve stejném roce jako je rok jeho první účasti. Nejmladším aktivním účastníkem je od letoška Jakub Slovák, který byl mlád pouhých 328 dnů.

Ale ke skutečnému vítězství v závodě je třeba vyžrát. Potvrdilo to mnoho celkových vítězů z kategorie starších venkovanů, a jako poslední z těchto velikánů právě letos Zdeněk Kučera. Ten zvítězil v novém traťovém rekordu nejdelší trasy a završil tak triumf nejuspěšnější rodiny, protože svou kategorii vyhrály i obě jeho děti Lucie a Tomáš. Gratulace je tedy jistě zcela na místě, a to přesto, že Zdeňkovi v cílové rovině spadlo péro. Pokud někoho zajímá, co mám na mysli, odkazují na film z tohoto ročníku natočený společností Hop Tv&video.

V kategorii psů a drobného domácího zvířectva byl letos nejlepší Emílio Príchytka, podle jména pavouček cestovatel až z dalekého Španělska. Inu, babí léto je tady...

Startovalo celkem 85 kufroběžců, takže loňský účastnický rekord zůstal nepřekonán. Benjamínkem závodu byl Dominik Tománek startující v neuvěřitelném věku 1 rok 25 dnů. Nejmladší účastnicí byla od loňska Martina Jindrová. V osobě Rudy Stübigerera máme nového nejstaršího účastníka, titul nejstarší účastnice obhájila svým letošním startem Květa Lansdorfová. Trochu smůly měl Jirka Lébr starší, jehož vysoké ambice vzaly za své na rozcestí V propadníku, kde neuhnul doprava a byl tedy v cíli za zkrácení trati penalizován. Putovní kufr tak získal Jaroslav Kettner, Zlatého špačka pak dvojice Tuček - Vaněk, svou nerozlučností nápadně připomínající Ječného s Cíglerem.

V cíli jsme poděkovali rádiu Relax za bezvadnou propagaci, Mladé Frontě Dnes, Kladenskému deníku, Slovu, časopisům Horác a Hejbní kostrou a dalším deníkům za zprávy o závodu a Středisku volného času Labyrint Kladno za technickou pomoc. Zvláštní poděkování pak patří Rudolfům Stübigerovi a Kusebouchovi, díky nimž na našem závodě zazněla živá hudba.

9. ročník, neděle 15. října 2000

92 startujících, putovní kufr získal Jan Vimer, film Aby to bylo jako ze života

Devátý ročník se konal za velmi teplého počasí, kdy se teplota během závodu vyšplhala nad dvacet stupňů Celsia nad nulou. Novinkou byly krásné transparenty a směrovky k Liptákovu, které dodal pan kufroběžec Ruprich. Malé směrovky jsem později moc nepoužíval - spíše proto, aby je někdo zase nepřevěsil. Ale cílová cedule Liptákov se instaluje dodnes a pod transparentem „... aby to bylo jako ze života“ se s trochou nadsázky vyfotily už celé generace kufroběžců. I přes novinky ve značení se ale na krátké trase dětem podařilo zabloudit. A nejen dětem, své by mohla vyprávět třeba Dana Marečková.

Počet 92 účastníků svědčí o trvalé oblibě závodu. Letos jsme nezaznamenali žádný věkový rekord, zato poprvé startoval v kategorii drobného domácího zvířectva plyšák Kohnout. Putovní kufr si za vítězství odnesl Jan Vimer z Kladna, Zlatého špačka Zbyněk Brtinský. Letošní zvláštní cenou byl mobilní telefon z čokolády.

Nejrychlejší ženou na dlouhé trase se stala dlouholetá účastnice Efka Tatičková. Mimo výkony vítězů ale zaujaly i další rarity a podivnosti jako například minižebříňák s kufrky, kriplkára pro lazary nebo Kolik s doutníčkem.

Poslední neobvyklou věcí bylo vyhlásování vítězů, kdy svou kategorii vyhlásila Terka, Luděk, Káča, Kulička, Petrucha, Gabča i Šenkýřka. Je škoda, že se tahle varianta vyhlášení vítězů v příštích letech neopakovala.

10. ročník, neděle 14. října 2001

90 startujících, putovní kufr získal Jiří Lébr, film Nový rozcestník

Jubilejní desátý ročník a krásné slunečné počasí s teplotou dvaadvacet stupňů Celsia přilákaly na start 90 účastníků. Po loňské premiéře startovního a cílového transparentu a umělecky ztvárněných směrovek k Liptákovu byl letos slavnostně odhalen nový rozcestník Na Cimrmanském, který nahradil staré turistické značení, jež vzalo za své při výměně sloupu vysokého napětí. Tento rozcestník bude poutníkům navždy připomínat, jaký závod se zde jednou do roka koná.

K raritám závodu patřila určitě živá slepice Zora Koulová, startující v kategorii venkovských psů a drobného domácího zvířectva. Na své si přišli i alkoholici, protože na trati závodu se objevila i bílá